

Maretics Erika

Mesés erdő

A végtelen pontba vesző út
két oldalán csak menetelnek
az ősidőktől itt élő fák,
kezeiket rezegve rázzák,
millió levélujj pengeti rég
a néma hárfán zengő csönd zenét.

Lágy lebbenő karjukban fészek,
félő gonddal nyújtják az égnek,
kis borzas üstökű fiókát
árnyék ág cirógatva ébreszt,
majd zúgó-ringó táncába kezd
az erdőn lakó százarcú tündér
és a fátyolba burkolt pipitér.

ŐSZ

Ablakomnál barátságból
hosszan időz,
hajamba vöröslő selymét
fonja az ősz.
Langymeleg mosolyával
a lemenő nap
bújócskázik velem,
fején felhőkalap.
Szél hűsíti arcom,
frissítő élvezet,
gondoskodón ölébe kap
a képzelet.

Tillmann Pentele
Vajon hová...

...siklanak
 a kígyóvá
 változott kis-
 kanalak?

Asylum

Kéretlen menedék:
 Fölöttem boltíves
 Koporsófedél.

A varázsló tollából üzenem

Hallá változtatott a mágus, s mi több,
 Hallá gondolataimat. E vízzel teli félgömb
 Halálomig börtönöm,
 De láss csodát, beröppent az ablakon egy sirály!

Félelem országútján

A kavicsok fogcsikorgatva
 Várták a közeledő kocsisort.

Paradoxon

Mafla alfahím

Végső gondolat

Gólya hozott,
 Golyó visz el.

Juhász Péter
Tóparti hosszú

A hullámok s a mély dörmögése, belülről
s messziről visszahangzó tértelen mese,
ebihalkoromtól a végső csendig úsznék
még, s aludnék a hullámokon, a tértelen
vágyak visszahullnak rám, megszülettek újra
gyíkból és majomból, s akár egy tükörben
megkeresem a fák árnyékát és a kövek
mosolyát, a felhőket, amiket elloptak
az égről, a Napba nézek és látom a múlt
csíkjait, a jövő hunyorgását, a hajnalt
és a holnapot, bérletet váltok a világra,
minden folyóban és tóban én vagyok, rajtam
úszik csónakod, s hajód, szemekbe költözöm,
emlékszem a robbanásra és a csendre, hallom,
ahogy vízpára száll és tűzzé dermednek
csontok és fogak, végigcsusszanok az idő
jégén, akár a cseppek, melyeket arcok és
évszakok szültek, akkor a Nílus még csecsemő
volt, és az óceán a Nappal kacérkodott.

Tatabánya-síkvölgy, 2001

Hófehér

Végtelen ezüstben álmodik a rét,
a fákról hűvös álom árad szerteszt,
a sziklák ormain gőzölög a köd,
hófehér kabátban gomolyog a rög.

Fenyőerdő mélyén muzsikál a csend,
tavak jégén álmok kék uszálya reng,
a hideg csilingel az ereszek alatt,
gleccserek arcában mosolyog a Nap.

Apró mesék szállnak hűs felhők felett,
bolyhos kis növények szakállt növesztenek,
ablaküveg játszik, mint álmos délibáb,
hófehérben ünnepel a téli jégvilág.

Tatabánya felé, 2009

Szeretnék kiáradni

Szeretnék kiáradni a tér száz irányába,
 magamba szívni a szelek erejét,
 az óceán kékjébe hajlítom a horizontot,
 megborzolom a felhőket,
 a szakállas fűzzel táncolok,
 a gyökereken át lekúszom a tüzes mélyig,
 a lávafolyamból virágokat sodrok
 és a barlangi patakból visszaúszom a fényre,
 megbeszélem a madarakkal az esőt,
 aztán az űrbe vetem magam,
 ugrándozom a Szaturnusz gyűrűin,
 majd csillaggá változom
 és kiáradt fény-lelkem
 visszaszáll a földre.

Tatabánya, 2010

Dávid Adél

Mutasd meg, mi lennél

Lépj elő és hagyj szuszogni.
 Maradj bennem és boríts el.
 Mutasd meg, mi lennél,
 mert hiába marják ajkam fogaim.

Homály borítja be létemet,
 megdagadva állok meztelen.
 Harapj, hát harapj belém, ne sajnálj!
 Utolért hát a telhetetlenség halmaza.

Mely szebb mint bármi,
 és többet tart, mint a mindenség.
 Nyújtsd hát kezed, mert reszketek.
 Nem tudom, mi ez, de szörnyű gyönyör.

Ragadj bennem mélyen, örökön-örökké,
 hogy amikor majd derengőn állok,
 talpam alatt ezernyi vízcseppel beborítva,
 a mi folyamunk táplálja csupán.

Pécsi Ilona

Szeretet

Mint egy
híd pillérei
lelkedbe öntve
még kitéphetetlenül,
valaha volt arcok csendjei
tartják kifeszített szárnyaidd.
Jövendő mosolyok sűrű fátyla
köréd hullva szorososan betakar, s
a boldogság, ahogy vadul forogsz
mások sóhajának édes énekére,
elringat talán minden magányt.
Vággyal zárt szemed mögött
nevek meséi melengetnek
emlékké lett ölelések
bársonyával
örökre.

Éhség

Fagyott,
mozdulatlan
hiányaid itt állnak,
beléjük szöve mélyen
egy eltört remény szilánkjai.
Meggötözve fekszel, feletted,
akár egy hű holló, lebeg a nincs,
így nem találhat rád, hiába keres
a beteljesülés. Csalfa pillangója
tovatáncol, csak illata marad.
Mint üres álmok kongó zaját,
magadba rejtve hordasz
fáradt sóvárgásokat.
Szép ágyát a fény
hiába teríti,
dideregsz.

Szeretetéhség

Mint egy fagyott
 híd pillérei mozdulatlan
 lelkedbe öntve, hiányaid itt állnak
 még kitéphetetlenül, beléjük szöve mélyen
 valaha volt arcok csendjei. Egy eltört remény szilánkjai
 tartják kifeszített szárnyaid megkötözve. Fekszel, feletted
 jövőd mosolyok sűrű fátyla, akár egy hű holló, lebeg. A nincs
 köréd hullva szorosban betakar, s így nem találhat rád, hiába keres
 a boldogság. Ahogy vadul forogsz, a beteljesülés csalfa pillangója
 mások sóhajának édes énekére tovatáncol, csak illata marad,
 elringat talán. Minden magányt, mint üres álmok kongó zaját,
 vággyal zárt szemed mögött magadba rejtve hordasz,
 nevek meséi melengetnek fáradt sóvárgásokat.
 Emlékké lett ölelések szép ágyát a fény
 bársonyával hiába teríti,
 örökre dideregsz.

Fábián István

A pipacs éjszakája

félelmes virágzás indul,
 csönd púposodik villó sötétben:
 fürdesz, mint tyúk a porban.

a vad-mák most a minden,
 szinesztézia, pontos egybehallás:
 mezőn a pipacs égre lobban.

vörös fátyla lüktet a szélben,
 gyengesége mindig hitet vallás:
 halhatatlan egy-azonosság.

mert ő az, aki az időt termi,
 a leggyorsabban meghaló virág:
 mire letéped, tenyereden hűl a semmi.